

Cinc-cents mots i escaig - IV

Un relat de: [EmmaThessaM](#)

La paret estava fumada, la porta esbotzada, el terra encatifat d'espuma. Asseguda còmodament al sofà del menjador, la Clàudia s'estava mirant una peli de riure amb un bol de crispetes a la falda.

_ Però es pot saber què ha passat aquí?_ va xisclar la nouvinguda més que preguntar.

El bol de crispetes va volar per l'aire, va fer dues voltes de campana i va acabar aterrant a sobre el petit gat negre que treia el morro per sota les cames de la Clàudia.

_ Miuuuuu..._ es queixà l'animaló des de la seva presó de blat explotat.

_ Pobret Rudolph... Has vist el què li has fet?_ va preguntar la noia tot ajupint-se a recollir l'animalet i traient-li les crispetes del damunt_. Què t'ha fet la dolenta de la Nunu?

_ Que què...? Que què li he fet jo?!_ intervingué la noia sense poder-se creure el què estava sentint_. Però com pots tenir tanta barra? Has estat tu qui li ha llençat el bol a sobre!

_ Has estat tu qui m'ha espantat: si no haguessis entrat de cop... Que no recordes com funciona el timbre?_ preguntà tot amanyagant el gatet.

_ Meuuuu...Rrrr..._ roncà en Rudolph.

_ El timbre? El timbre?!_ exclamà obrint uns ulls com unes taronges i mirant al seu voltant amb incredulitat_. Però tu has vist com està el pis? Tu has vist com està la porta? Tu has vist...? Tu has vist com està tot?! Es pot saber què ha passat aquí?

_ Ha estat culpa teva: si no haguessis muntat aquell merder a la cuina... I no cridis que...

_ Què passa? Que ara et sorgeix efecte la borratxera i et fa mal el cap?_ preguntà amb sarcasme_. És clar: ara a la noia li fa mal el cap. Em tira la càmera de fotos a la rentadora, em destrossa la porta d'entrada, m'omple el pis d'espuma... Però ara resulta que no em puc queixar perquè a la senyoreta li fa mal al cap i perquè, en realitat, tot és culpa meva!_ acabà cridant.

_ No cridis..._ repetí tot fent-li un gest amb la mà perquè abaixés el volum.

_ Cridaré el què em donarà la gana!_ exclamà tot assenyalant-la amenaçadorament amb el dit_. Al cap i a la fi, si no recordo malament, això encara és casa meva, tu vius gràcies als diners que el meu avi et paga per mantenir allunyats aquells gamarussus de paparazzis i si no fos per...

La noia es va quedar literalment paralizada al centre del menjador i va tancar la boca, convertida de sobte en una estàtua de Colom transsexual a mida real.

Un noi acabava de sortir del bany. Un noi d'ulls verds, de cabells llargs de color panotxa i de pell bronzejada. Un noi que se la mirava amb esguard interrogatiu. Un noi amb una petita tovallola de mà lligada a la cintura com a únic complement.

_ Paparazzis?